

витъ музиканти и танцувачки; около него министритъ и военоналницитъ, слѣдъ туй стражитъ, стрѣлцитъ и робитъ; срѣщу него бѣха дервишитъ, седнали на столове отъ слонова костъ. Само тѣ имаха правото да седатъ въ присѣдството на султана.

Прѣдъ трона, върху една кадифяна естрада, бѣ поставенъ единъ прѣтъ отъ лимоново дърво, на който трѣбаше да кацне толкова нетърпѣливо очакваната птичка, тая, която бѣ разсѣяла отъ челото на господаря тѣжнитъ облаци, що го помрачаваха.

Изведнажъ се зачу единъ шумъ и птичката се показва, подавайки любопитно главичка напредъ. Тѣкмо на опрѣдѣления часъ, тя бѣ тукъ.

Всички се наведоха, и Абд-Аллахъ самъ постана, за да ѝ направи честь.

Безъ да изглежда уплашена, птичката кацна, съ едно подхвъркване, на прѣта; слѣдъ туй сѣкашъ очакваше заповѣдта на султана. По единъ знакъ на послѣдния, тя започна срѣдъ възцарилата се тишина веднага.

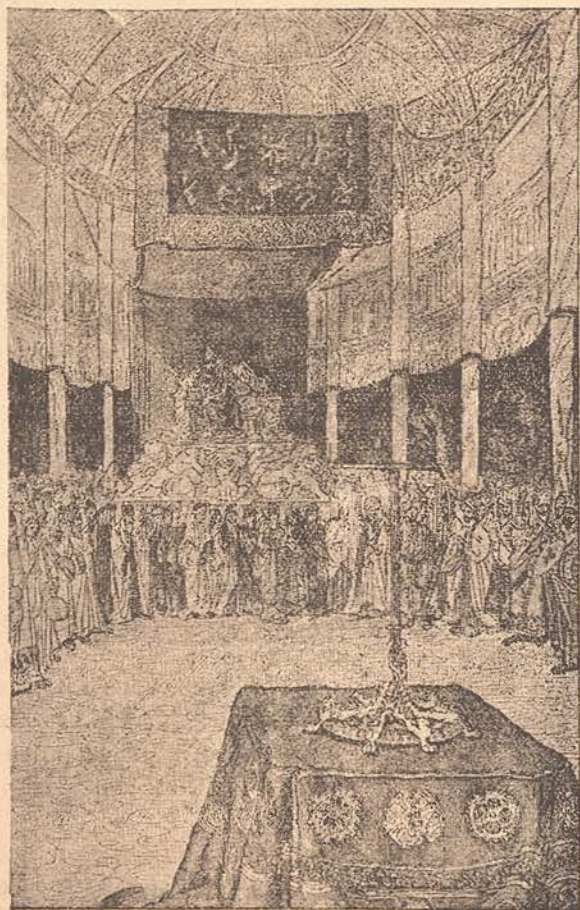
Отначало птичката издаваше пакъ нѣкакви радостни и силни трѣбни звукове, слѣдъ туй почна да пѣе по сладко, да прониква дори въ душата, да прѣдизвиква сълзи въ очитъ на всички. По-сетнѣ веселата пѣсенъ става ше по-увличаща, по-радостна; слѣдъ туй тоноветъ се пакъ снишиха и пѣсенъта звучеше като нѣкоя въздишка, почти като тѣга.

Султанътъ намѣри отново въ нея сладкия трепетъ отъ вчерашния день; другитъ я слушаха възхитени, а старитъ дервиши се питаха по между си, дали не е това нѣкой духъ отъ небето, който, скритъ подъ тоя видъ на птичка, изпълнява за тѣхния много обиченъ господаръ тоя чуденъ концертъ.

Птичката млъкна, а всички слушаха още зяпнали. Тогава Абд-Аллахъ пожела да чуе, въ нейно присѣдствие, своитъ музиканти, все прочути артисти, дошли отъ всички краища на царството му. Лютнитъ и флейтитъ се нагласиха и почнаха да свирятъ, смѣсвайки своитъ сладки гласове въ единъ химнъ на надежда и любовъ, чиито ноти се издигаха по-нѣкога силни като побѣденъ викъ. Но птичката и тя започна, подражавайки пѣсенъта на инструментитъ, поемайки я по свой начинъ, но тѣй хубаво, тѣй

пронизвателно, тѣй гордо, когато пѣсенъта отзвукваше нейнитъ побѣдни ноти, щото инструментитъ се почувствуваха побѣдени и спрѣха. Борбата бѣше невъзможна.

Ржкоплѣскания огласиха залата, а султанътъ, слизайки отъ своя тронъ, пристѣпи къмъ птичката.

„Не си отивай, извика той, защото сега тѣхната музика, която нѣкога ми бѣше тѣй приятна, не може вече да ме възхищава, а само ще ми разтѣжи още повече душата, че съмъ те изгубилъ.“

Птичката поклати глава, което значеше, че трѣбва вече да си върви, и, като се поклонилъ за послѣденъ пѣтъ, разпери крилѣтъ си, готова да хвъркне.

Но Абд-Аллахъ я спрѣ съ единъ жестъ, казвайки:

„Още една пѣсенъ, поне, щомъ искашъ да си вървишъ.“